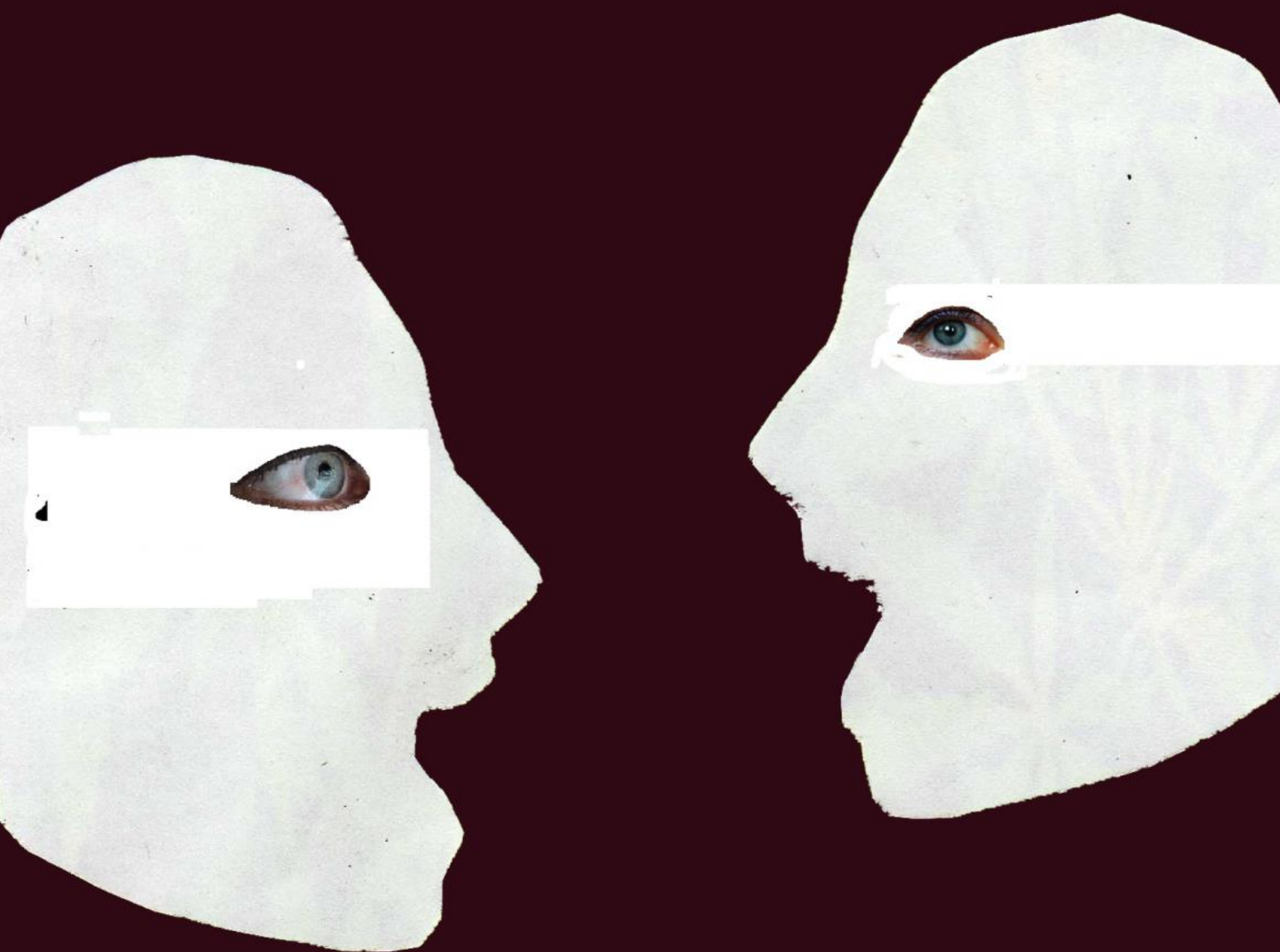

Deset měsíců v zajetí

Jitka Smitalová

Jitka Smitalová

DESET MĚSÍCŮ V ZAJETÍ

Copyright:

Autorka: Jitka Smitalová

Korektury: Lucie Huková

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-82-1 (epub)

978-80-87976-83-8 (mobi)

978-80-87976-84-5 (pdf)

DESET MĚSÍCŮ V ZAJETÍ

Jak já nesnáším, když se mě matka neustále ptá:

„Už jsi volala Sáře? Zeptala ses Sárý? Vezmi si příklad ze Sárý.“ To mě prostě berou všichni čerti!

Sára je má starší sestra. Nic proti ní nemám, mám ji moc ráda, vždyť nás od sebe dělí pouze dva roky, ale pro matku byla ona vždycky ta lepší a schopnější a vše se muselo točit kolem ní. Zatímco my s bratrem jsme byli vždy jen neschopní ňoumové.

Bratr se jmenuje Viktor a je mu třicet dva roků, je tedy o dva roky mladší než já a o čtyři mladší než Sára. Mám je všechny ráda, i svou matku, ale tím, jak nám neustále dává za vzor Sárú, mě i brášku často dohání k šílenství!

Sára má dvě děti, šestnáctiletou Sašu a patnáctiletého Tomáše.

I ty jsou vzorem všech ctností, přitom jsou to oba obyčejní pubertální výrostci, ale matka to nevidí, jsou pro ni jiní než většina dětí v jejich věku!

Naštěstí si obě děti zachovávají zdravý rozum a žijí podle svého. Oba jsou studenty gymnázia a musím po pravdě přiznat, že jim škola nečiní zvláštní potíže, takže jí proplouvají bez větší námahy.

Můj mladší bráška je zatím svobodný, bezdětný, i když žije se svou přítelkyní Lenkou.

A já se jmenuji Bára, jsem pět let vdaná a za pár měsíců očekáváme s manželem Honzou prvního potomka. Zatím ještě nevíme, jestli to bude chlapec nebo děvčátko, je nám to jedno a oba se strašně těšíme.

Matka se sice teď trochu krotí a snaží se být ke mně milá a pozorná, přesto si však nikdy neodpustí srovnávání se svou Sárú. Třeba se mě nedávno zeptala: „Je ti hodně špatně po ránu, Barunko?“ Já odpovídám po pravdě, že ne, že nevolnostmi vůbec netrpím. „To není možné,“ odpoví matka, „vždyť Sára problinkala obě svá těhotenství!“ Copak já za to mohu, že nejsem jako Sára (díky bohu), myslím si a na matku raději nereaguji, jinak bychom se zase pohádaly. Víím, že to nemyslí špatně, jenže kdo to má vydržet!

I Viktor má s tímhle problémy, zvláště když chce máma srovnávat jeho Leničku se Sárú nebo se mnou. Jenomže je to přece jenom muž a dovede to s maminkou skoulet tak, že se ani neurazí.

Dnes jsme se u rodičů sešli všichni, celá rodina včetně Sářiných dětí. Otec slaví narozeniny, padesát šest let, a tak je nezbytná rodinná sešlost. Stůl se prohýbá pod laskominami, všichni jsou v povznesené náladě a samozřejmě se řeč stočila na naše dětství, co kdo prováděl, s kým bylo větší trápení, komu se co povedlo.

Sářini pubertáči natahují uši, aby jim nic neuniklo. I když ty příhody museli slyšet nespočetněkrát, dobře se baví, zvláště když s bratrem vytáhneme něco na jejich maminku. S jejich otcem se Sára zná již od školy, tudíž ho známe také jako dítě, přidáme proto občas k dobru nějakou příhodu i s ním. To jsou pak děti na koni, když slyší, že jejich táta byl také pěkný výlupek, a nikoliv svatoušek, jak se snaží vypadat v jejich očích teď.

Zkrátka je veselo a mně je po dlouhé době doma moc pěkně. Jsem nějak naměkko a je mi líto, že se na maminku občas utrhnuji, vždyť to myslí dobře s námi se všemi! Vždycky se obětovala především nám dětem, aby nám nic nechybělo, abychom byli šťastní - a my byli, mami!

Dívám se na ni, na její drobný obličej, kolem očí rozprsklý vějířek jemných vrásek, plet' má ale pořád krásnou, dokonalou, i přestože se jí přehoupla padesátka, stále má svou kaštanovou barvu vlasů, bez jediné šediny.

Jestlipak budu v jejím věku vypadat také tak mladě?

I otec je stále mladý a určitě by mu nikdo jeho padesát šest let nehádal! Vypadá sotva na pětáctýřicet.

Pozoruji všechny kolem stolu a jsem nějak rozněžnělá.

Snad je to tou přemírou hormonů, které se teď ve mně perou, a tak se střídají návaly lítosti, zlosti, apatie a tak pořád dokola. Chudák Honza, ten to odnáší nejmíň! Víím, že jsem nesnesitelná, ale co s tím? Mám zlost na sebe, vadí mi i ta deformující se postava, připadám si nevzhledně a potom, když ještě slyším, že někdo i to těhotenství dokázal zvládnout líp než já, je to už k nevydržení! Jediné pozitivum tohoto stavu je, že to všechno za pár měsíců pomine a já budu mít krásného malého tvorečka.

Přála bych si holčičku, i když víím, že můj muž by chtěl chlapečka. A tak se stále dohadujeme, co to bude, až to bude?

V pondělí jdu na ultrazvuk a nechám si to říct, ať máme konečně jasno!

Nejprve jsme sice byli oba dva s manželem nad věcí: „My to nepotřebujeme vědět. Co přijde, přijde, hlavně ať je to zdravé.“ Však to znáte, takové ty řečičky. Jenže teď, jak čas pokročil, bychom skutečně potřebovali a chtěli vědět, co se nám narodí.

Můžeme podle toho zařídit pokojíček, nakupovat veškeré oblečení, kočárek a jiné věci. Až teď si teprve pořádně uvědomujeme, jaká je to vymoženost, vědět dopředu, zda to bude holka nebo kluk!

Je polovina dubna a mne čekají ještě tři perné měsíce. Pak už budeme tři. Někdy kolem dvanáctého července mám první termín porodu.

Trochu jsem se zamyslela nad naším miminkem a u stolu utichl hovor. Když zvednu oči, vidím, že se všichni dívají na mne. „Co se děje?“ zeptám se a manžel mi položí konejšivě ruku kolem ramen. „Kde jsi byla, Báro? Sára se tě již nejmíň třikrát ptala, jestli nemáš hlad, a ty nás vůbec neslyšíš.“

Je mi trapně a rychle se omlouvám, že jsem se trochu zamyslela, hlad nemám, na stole je tolik jídla, že bych si určitě něco vybrala. Dala bych si ale skleničku piva, na to mám strašnou chuť, i když jsem před těhotenstvím pivo nikdy nepila, nechutnalo mi, teď se mi na něj sbíhají sliny.

Tatínek mi hned ochotně nalil malou skleničku. „To přece můžeš, takovou trošku, to nic dítěti neudělá.“

„Ne, tati, děkuji,“ odmítám podávaný nápoj a tatínek je trochu rozpačitý.

Přidávají se k němu i ostatní, že přece trochu mohu, já vím, že ne, ale abych je uklidnila, беру si skleničku a malinko si usrknu. Nemá takovou chuť, jakou si v sobě představuji a i ten hlt stačí na zahánění mého chtíče.

Teď už si mě zase nevšímají, a tak se na chvíli zvedám od stolu a jdu se trochu protáhnout. Projdu si pomalu dům, můj rodný dům, zabrousím do našeho dívčího pokoje, kde jsme se Sárrou vyrůstaly společně. Viktor, jako kluk, měl pokojík sám pro sebe.

Jak my jsme mu záviděly a pokládaly to za nespravedlivé.

Teď se nad tím usmívám a vzpomínám si, jak se nám bráška nedávno přiznal, že vždycky záviděl nám děvčatům, že jsme mohly být spolu, zatímco on byl vždycky sám. Jenže tenkrát jako dítě by to nikdy nepřiznal a naopak se nám vždycky poškleboval a chlubil se, jak je to prima být sám v celém pokojí, i když neustále lezl do našeho a my ho vyháněly. K němu jsme moc nechodily, protože tam měl neustálý nepořádek, rozházené hračky, oblečení, jídlo, prázdné sklenice od nápojů, zkrátka hrůza, zatímco my, musím po pravdě přiznat že díky Sáře jsme svůj pokojík udržovaly pořádkem v čistotě a v pořádku. Sára mi tím lezla na nervy, časem jsem si však na ten řád tak zvykla, že mi to ani nepřišlo zatěžko ho udržovat.

Teď naše pokojíčky okupují Saša a Tomík, tedy sestřiny děti, když jsou u babičky.

Pár hraček tady po nás přesto ještě zůstalo.

Zbytek těch nejhezčích, co nestihly rozbít Sářiny děti, maminka uložila v krabicích do komory.

Až se nám narodí naše malé, třeba si s nimi bude hrát. Odcházím z pokoje a sestupuji pomalu po schodech.

Dole je čilý ruch, oslava pomalu končí. Všichni se chystají k odchodu. Otec objednal dva taxíky na náš odvoz domů, protože naše auta zůstala doma.

Klidně bych mohla dnes řídit, ale Honza byl proti.

Za čtvrt hodinky už máme taxíky před domem a rozjíždíme se každý na jinou stranu. Ještě že je zítra neděle, alespoň si svého manžela trochu užiju. Přes týden se moc nevidáme, domů se vrací dost pozdě a je unavený takže chodí brzy do postele. Mně to teď vyhovuje, neboť co jsem těhotná, prospala bych celé dny a noci.

Nedělní ráno, jako by lákalo svou svěžestí na procházku ven.

Je krásně, po nočním dešti je vzduch svěží, průzračný a voňavý.

Proto jsem také snídani připravila na terasu, kde bylo příjemně, a vzduchem se nesla hudba z trylků ptačího zpěvu. Nakonec tam proběhl i náš oběd a potom už jsme si vyrazili do nedalekého lesa na pomalou, loudavou procházku.

Jak nádherně a líně nám plynulo odpoledne!

Večer, již trochu unavení, si sedáme k televizi a pouštíme si komedii z DVD.

Nemáme, ani já ani Honza, chuť na nestravitelné krimi nebo horory po tak

kouzelném dni!

Strašně se těším na pondělí, kdy mi můj gynekolog prozradí (alespoň doufám), co se nám za pár měsíců narodí. Těšíme se s manželem oba a ještě před spaním si vybíráme jména. Pokolikáté?

Hned jak vycházím z ordinace, posílám Honzovi zprávu „Budeme mít holčičku!“ a Honzik okamžitě volá zpátky a domlouváme si schůzku na oběd.

Asi chce všechno slyšet podrobně, také mám pro něj fotečku našeho miminka. Je kouzelné s prstíkem v pusince.

Jsem tak šťastná a hned se jdu podívat po něčem pěkném pro naši holčičku. Potom jdu s balíčkem přímo k restauraci, kde na mne Honza již čeká, přitiskne si mě k sobě a ruku v ruce vcházíme dovnitř.

Jen se usadím, vytahuji fotku a podávám ji přes stůl Honzovi. Je celý zjihlý, dlouho si obrázek prohlíží a potom se mě ptá na podrobnosti z dnešní kontroly u lékaře. Mám pro něj jen dobré zprávy. Vše je v naprostém pořádku, i když jsem zatím přibrala pouze jedno kilo, lékař je spokojený, nevádí, že už jsem v šestém měsíci, zatím se prý nemusíme znepokojovat,

miminko je přiměřeně velké.

Pravdou je, že se mi zatím těhotenské chutě a libůstky vyhýbají, po této stránce se cítím jako před těhotenstvím.

Nebýt toho, že mi začíná růst břicho, ani bych nepoznala, že čekám dítě. Hned jak se s Honzou rozloučím, volám tu skvělou zprávu matce, ta mi však telefon nezvedá, ba co víc, telefon je nedostupný, tak zkouším tátu a tam je to stejné.

„Kam mohli jet? Proč si telefon vypnuli? Že by byli u lékaře? Nic v sobotu neříkali.“

Nevadí, volám Sáru, a když se s ní podělím o báječnou zprávu, ptám se na rodiče. Také nic neví a docela ji to udivilo.

Přesto se znovu vracíme k mojí holčičce a Sára má opravdu radost, téměř jako by miminko čekala ona, ne já.

„Mohla bych to zavolat Vikymu, nebo chceš ty sama?“ ptá se mne.

„Samozřejmě, že můžeš, Sáro, oběma to zavolej, oni mi stejně zavolají zpátky, takže si s oběma ještě popovídám až až.“

Loučíme se a já ještě připomínám, pokud by se Sáře ozvali rodiče, ať mi hned volá, já se sice také budu pokoušet dovolat mámě nebo tátovi, ale kdyby se ozvali dřív, chci to vědět! Ne, že by nás to znepokojovalo, občas se stane i mně, že si vypnu telefon z nějakého důvodu a potom na něj zapomenou, přesto se cítím trochu nesvá! Přinejhorším mohu zkusit volat do zaměstnání, ale zatím není důvod. Do večera to ještě vydržím, i když se už nemohu dočkat, až se o tu báječnou novinku podělím s rodiči, ať také vědí, na co se mají těšit.

Jenže moje radost pomalu přechází v nelibost a večer pak, když rodiče stále neberou telefony, v obavu.

Ani Sára, ani Viktor nic nevědí, a tak se Viktor rozhodl k rodičům zajet, podívat se, co se vlastně děje. Jsme všichni tři přesvědčeni, že rodiče jsou v pořádku, pouze si zapomněli zapnout mobily, ale pro klid duše a hlavně proto, abych se já ve svém

stavu nestresovala, jak se vyjádřil můj hodný bráška, projede těch pár kilometrů! Ještě mu připomínám, aby si pro každý případ vzal s sebou klíče od jejich domu.

Neříká se mi to dobře, neboť si tím připouštím, že by se přece jen mohlo něco stát.

Honza mi stále opakuje, ať jsem klidná, že se tomu určitě za dvacet minut zasmějeme.

Doufám, že má pravdu!

Všechno je však jinak!

Když Viktor dorazil před dům rodičů, hned věděl, že něco není v pořádku. Za okny byla tma, na zvonění nikdo nereagoval, a když odemkl dům a vešel dovnitř, v celém domě byl klid a prázdno.

V obýváku na stole ležely oba telefony, samozřejmě vypnuté, lůžka v ložnici byla rozestlána s přehozenými pyžamy, kufry však byly na místě, ve skříních také zdánlivě nic nechybělo, pouze oblečení, které měli zřejmě na sobě při odchodu. I holicí strojek otce, kosmetika matky, vše zůstalo tam, kde bylo. Dokonce i kabelka s peněženkou a doklady zůstaly doma.

Potom ale napadlo Viktora podívat se po pasech obou rodičů a ty chyběly!

Hned volal Honzovi, zřejmě mne chtěl ušetřit (jako by to bylo v této situaci možné) a chvíli se domlouvali. Honza mi nakonec oklikou prozradil, co Viky zjistil, a já se rozhodla okamžitě jet za ním! Ještě volám Sáře a hned se vydáváme na cestu.

Za půl hodiny již sedíme, všichni vyplašení, v našem rodném domě a dohadujeme se co dál.

Jedině volat policii, nic jiného asi nevymyslíme, a tak Honza vyťukává 158 a oznamuje zmizení rodičů.

Policista, který bere hovor, nám doporučuje dostavit se osobně, ale zároveň dodává, že je to hodně brzy na to, aby rodiče vyhlásili jako pohřešované.

My však sedáme do automobilu a jedeme k policejní

službě. Trváme na tom, aby naše oznámení přijali a zaprotokolovali.

Nakonec, zřejmě aby se nás zbavili, přistupují na naše argumenty a sepisují protokol.

Ještě než odjždíme, domlouvá se Viktor, že zítra, to je v úterý, kolem druhé hodiny odpoledne se sejde s policií před domem rodičů a provedou prohlídku, zda nedošlo k trestnému činu přímo v domě.

Je to strašný pocit a mně se zdá, že od chvíle, kdy jsem byla tak šťastná a chtěla se o své štěstí podělit i s rodiči, uběhlo snad sto let.

Jsme zoufalí a ani se nám nechce domů. Dnes asi nikdo z nás nezamhouří do rána oka.

Já však kupodivu usínám okamžitě a probudily mě až kroky v domě, když si manžel chystal v kuchyni snídani. Ani nevím, jestli vůbec spal. Než se vyhrabu z postele, slyším zaklapnout dveře a po chvíli odjždět auto.

Pokouším se ještě znovu usnout, ale obava o rodiče mi to už nedovolí.

Raději vstanu a zkusím se nějak zabavit. Tolik jsem se těšila na to, jak budu jezdit

po obchodech, nakupovat na maličké a teď je po všem.

Znovu, již po několikáté, vytáčím telefony rodičů, stále jsou však vypnuty.

Viktor před chvílí volal, že ho kontaktovala policie, zda se něco změnilo, jestli se přece jen rodiče neozvali.

Nemám ani chuť na jídlo, dnes nevařím! Pokusím se do sebe dostat nějakou tu potravu, musím, kvůli dítěti!

V jednu hodinu po polední už doma nemám stání, a tak nasedám do auta a jedu do domu svých rodičů, počkám tam na Vikyho a na policii, třeba budou mít nějakou zprávu.

Policie opravdu měla zprávu, pro nás však bohužel ne moc příjemnou. Nejprve prošli celý dům, pečlivě prohlédli okna, dveře, ale nic nenavědčovalo násilnému vniknutí. Také zapnuli oba telefony a zjistili, že poslední hovor byl dvacet minut po dvacáté hodině, potom už s nikým nehovořili. Číslo, ze kterého byl hovor veden, nebylo v seznamu a nám také nic neříkalo, a hovor trval pouze dvě minuty.

Mezitím přijeli další policisté, z kriminálky, a prohlídka začala nanovo. Vzali také otisky prstů z předmětů v bytě, z klik, to však byla pouze formalita, byli si jisti, že povětšinou budou rodičů nebo naše.

Nám otisky vzali, od rodičů, to bude horší.

Případu se ujal kapitán Zdeněk Navrátil, jak se nám představil, a prozradil nám, že z neděle na pondělí se stal podobný případ v Pardubickém kraji.

Také tam manželé zmizeli beze stopy a stejně jako u nás, i tam zůstaly jejich věci včetně telefonu doma. Chybí pouze oblečení, které měli pravděpodobně na sobě, nebylo to však oblečení na doma, nýbrž vycházkové, tak jako v našem případě. Na otázku, co by to mohlo znamenat, jen krčí rameny a říká, že je příliš brzy na jakékoliv závěry.

Vyžádali si fotografie obou rodičů, pak se s námi rozloučili, trochu nás uklidňovali, že nic není ztraceno, a samozřejmě, pokud by nás někdo kontaktoval, nebo jsme dostali jakoukoliv zprávu, máme ihned volat.

Oni nás také budou průběžně informovat.

S tímto sdělením nasedli do aut a nás nechali svým neradostným myšlenkám.

Viktor byl dost přepadlý, s tmavými kruhy pod očima, zřejmě vůbec nespál a já se styděla, že si klidně v noci usnu, jako by se nic nedělo.

Zeptal se mě, jestli nechci zajet k němu, že si pro zbytek dne vzal volno, a tak nebudeme sami se svými myšlenkami.

Docela jsem to přivítala, když si představím, že budu do večera sama doma, tak mně z toho mrazí po celém těle. Ještě zavolám Honzovi, aby se nepolekal, kdyby náhodou přijel domů dřív než já.

Potom už jedu k bratrovi. Viktor žije v pěkném, třípokojovém bytě nedaleko městečka, kde je dům našich rodičů. Má ho útulně a moderně zařízený, je tu všude poznat ženská ruka a vkus. Byt je v nově postaveném domě na pěkném místě.

Kolem je park, dětské hřiště, přitom leží kousek od centra i od přírody. Oba dva s přítelkyní mají pěknou práci, Lenka je učitelka v mateřské školce a Viktor dělá manažera v jedné soukromé firmě zaměřené na výrobu plynových kotlů.

Když jsme dorazili domů, Lenka se zrovna vracela z práce s plnou taškou nákupu.

Zatímco jsme se s Vikym usadili v obývacím pokoji,

Lenka něco kutí v kuchyni a potom nese kávu. Mně Karo, náhražku kávy, kterou piji poprvé, a na dvou talířích zákusky a obložené chlebíčky.

„S plným žaludkem je svět přece jenom o něco vlídnější,“ říká a Viktor ji ve zkratce seznamuje s dnešním průběhem policejního vyšetřování v domě rodičů.

Mezitím zvoní domovní zvonek a nahoru se přihrnula Sára, ani ona nemohla doma vydržet!

Takže jsme sourozenci pospolu jako za našich dětských let a opravdu se cítíme trochu lépe a silněji.

Neustále jeden druhého utěšujeme, že to nebude trvat dlouho a rodiče se najdou, kdyby jim chtěl někdo ublížit, tak to udělá přímo v domě a nebude se s nimi někam vláčet. Zní to velmi logicky a zlepšuje se nám i nálada.

Je polovina března odpoledne.

Na jednom z mnoha desítek ostrůvků kdesi uprostřed Tichého oceánu na Filipínách se sešli ve skrytu džungle v rozlehlé dřevěné haciendě čtyři muži přibližně stejného věku, mezi čtyřiceti až padesáti lety.

Jsou to všichni čeští občané, kteří si tento ostrov zakoupili, ovšem na fiktivní jméno člověka, který už nežije, takže ho nikdy nikdo nevypátrá.

O tom, že není mezi živými, vědí pouze oni a ještě další dva, kteří se na tomto ostrůvku ukrývají před světem.

Ted' se ale vrátím k těm čtyřem.

Miroslav Horký je nejstarší ze čtveřice, je mu 49 let a je jedním z majitelů menší zahraniční banky, zdánlivě naprosto bezúhonný občan.

Toho času je na dovolené. Také druhý muž je zaměstnán v Česku. Přímo v Praze má pod palcem velkou bezpečnostní agenturu, která se podílí na státních a polostátních zakázkách.

Jeho jméno je Václav Orel a bylo mu 45 roků, rovněž doma vážený a bezúhonný občan, momentálně na dovolené.

Zbylí dva patří mezi uprchlé bývalé podnikatele, kteří v Česku úspěšně vytunelovali několik firem.

Na Filipínách se skrývají a dále podnikají již pět let.

Spolu se všichni znali a setkávali od počátku svých podnikatelských aktivit, tedy nejméně třináct roků.

Jak 38letý Marek Borek, tak 39letý Petr Vykydal byli na tento ostrov uklizeni právě výše jmenovanými Horkým s Orlem, samozřejmě za pomoci vysoce postavených úředníků z vládní garnitury.

K nim potom před časem přibyli další dva takzvaní „bílí koně“, o kterých se doma mluví jako o nezvěstných či mrtvých.

Tato skupinka si dala schůzku v příjemné, vzdušné budově, kde je vše pohodlně zařízeno. A i když na ostrově není elektřina, generátory stačí zásobovat jak lednice, tak osvětlení a v menší míře i klimatizaci.

O teplou vodu a ostatní se starají solární panely.

Dnes je svedl dohromady problém kolem nedostatku lidí pro plantáže marihuany, které mají ukryty uprostřed džungle a které jim slušně vynáší.

Na ostrově žije komunita domorodců, kteří vděčně a bez potíží pracují na plantážích, problém je ale v tom, že jich není dostatek, a z vnitrozemí či jiných ostrovů sem dopravovat dělníky by nebylo bezpečné.

Tady jsou všichni prakticky odříznutí od světa a nikdo, zatím nikdo, o jejich podnikání neví. Tak by to také mělo zůstat i do budoucna.

Jenže jak to zařídit s pracovními silami?

A tady je důvod, proč sem byli zavoláni Horký s Orlem. Marek s Petrem vymysleli plán. Plán složitý, avšak zdá se být bezpečný.

Spočívá ovšem téměř celý na prvních dvou, kteří mohou cestovat svobodně, aniž

by se báli mezinárodního zatykače.

Jejich úkol bude náročný, ale snadno proveditelný, při troše šikovnosti.

Marek B. začíná vysvětlovat: „Naši dělníci stačí na to, aby ošetřovali pole s dorůstající ma-hu (tak marihuanu nazývají), tu sklídili i usušili a následně vyexpedovali. Problém je ale v době, kdy je potřeba sušit a starat se o kvalitu vypěstované hmoty! Nemáme dostatek lidí na výsev a přípravu jednotlivých rostlin. A na to bychom potřebovali dalších 15-20 lidí.

Tak jsme tady s Petrem, vlastně to byl jeho nápad, vymysleli, že by se dali tito lidé přivést z Česka.

Nechejte mě napřed domluvit, potom bude prostor na diskuzi!“ zastavil je dřív, než stačil kdokoliv z nich něco říct.

„Muselo by ale jít o zcela normální, netrestané občany, kteří by byli v souladu se zákonem, žádné kriminálníky!

Nic takového!

Tito lidé by se potom po splnění našich potřeb znovu vrátili domů. Nikdo by se nic nedozvěděl a my bychom se navíc i dobře pobavili na účet naší policie.

Teď jak toho dosáhneme. Tady to bude práce pro vás dva. Vaším úkolem je vybrat dvě až tři rodiny z různých míst republiky tak, aby byli použitelní. Jak staří, tedy rodiče – naše představa je kolem padesáti let, maximálně do 58 roků, starší už ne – tak jejich děti, čím víc, tím lépe.

Děti počítáme tak od patnácti let.“

„Ale jak si představuješ najít tyto lidi? Kde se máme ptát, vždyť se tím prozradíme!“ nevydrží to Horký.

„Počkej ještě chvíli, hned se k tomu dostanu!“ nenechá ho Marek pokračovat v dotazech.

„Vaším úkolem bude vybrat si nejlépe tři kraje v naší republice, tam si vytipovat město. Město je lepší než vesnice, je víc anonymní, na vesnicích se všichni moc znají.

V těchto městech si náhodně vyberete pár čísel domů, soukromých domů, vilek a na internetu si přes katastrální mapu lehce zjistíte jména majitelů i s adresami.

Pokud tam jako spoluvlastníci budou i jejich děti s odlišnými adresami, tedy samostatně bydlící, znamená to, že jsou dospělí, a máte vyhráno!

To budou naši lidé! Potom už bude záležet na vás, jakým způsobem si zjistíte věk těchto lidí, a připomínám, že čím rozvětvenější rodinka, tím víc dělníků pro nás!

Když to pak budou lidé s vyšším postavením, bude to větší legrace!

Tak dál, abychom se dostali k celému plánu!

Až budete mít vyhlídnuté odpovídající rodiny, zaměříte se nejprve na rodiče, tedy ten nejslabší článek řetězu.

V den D, který si spolu určíme, neměl by být později než do měsíce, večer kolem půl deváté, kdy většina lidí už sedí buďto v hospodě nebo u televize, zavoláte z nové – upozorňuji z nové – SIM karty na číslo jejich telefonu a domluvíte si

s nimi okamžitou schůzku u nich doma.

Pod nějakou dobrou záminkou, nejlépe aby se vztahovala k jejich zaměstnání či podnikání. Musíte být přesvědčiví a nedat jim možnost k pochybám. Potom hned zazvoníte u nich doma, to znamená volat až téměř před domem, auto ovšem parkovat kousek dál. Po otevření počkáte, až vás pozvou dál, potom jim vyklopíte, že musí jít ve svém zájmu a zájmu svých dětí okamžitě s vámi.

Všechno ať nechají, jak je, vypnete jejich telefony a nedovolíte jim nic vzít s sebou, jen cestovní pasy! Naložíte je do auta, odvezete na letiště ke svému letadlu, cestou jim nabídnete upravený nápoj s výtažkem ma-hu, tinktury z ní vyrobené, nejlépe v půllitrové lahvi s vodou tak, aby se pouze zklidnili a byli apatičtí, případně veselí, to vyjde na stejno.

Jakmile budou v letadle, je vyhráno a dál to záleží na vás, jak je dopravíte. Cestu a způsoby znáte. Jedna věc je ještě důležitá. Samozřejmě si na tuto práci najdete spolehlivé lidi, kteří jsou vám zavázáni, a touží se zdekovat z republiky, čili mají horkou půdu pod nohama.

Vy sami vše budete řídit z povzdálí tak, aby vás lidé, které uneseme, nikdy nemohli poznat.

Takže pomocníků budete potřebovat nejméně šest. Pro každou rodinu dva. Naplánujte si čas tak, aby se na letišti sešli všichni ve stejnou dobu. Všechny formality týkající se letu si musíte vyřídit sami, máte své letadlo, tak co vám mám vysvětlovat.

To bude první část našeho plánu. Po dopravení první části rodiny, rodičů, se zaměříme na jejich děti. Přesně za týden opět o půl deváté večer se spojíte s těmito rodinami a pod nějakou dobrou záminkou, nejlépe opět přes zaměstnání, případně vzkaz rodičů, se vnutíte do jejich bytu a přesvědčíte je pomocí nahraných vzkazů od matek, které vám dodáme do notebooků, respektive – matky je přesvědčí, aby s vámi odjeli.

Nesmíte jim dát čas ani příležitost kamkoliv volat.

Vše musí proběhnout rychle a přesně, bez násilí!

Pokud se zadrhne třeba jen maličkost nebo budete mít sebemenší pochybnost, pryč od toho! Okamžitě se vytratíte z domu! Vše musí být naplánováno naprosto pečlivě a věříme, že se to povede. V autě budete mít pár kufrů s nezbytným oblečením, které nakoupíte před akcí. Tady je seznam, týká se hlavně spodního prádla, připomínám pouze bavlnu, nějaké povlečení a ještě pár věcí. O ostatní se postaráme tady ve vnitrozemí.

Tinkтуру s obsahem ma-hu máme vyzkoušenou a věřím, že ji bez potíží převezete, přesné dávkování dostanete zvlášť. Tak, ode dneška budete mít na celou akci téměř měsíc, do poloviny dubna by mělo být po všem a noví lidé by mohli začít pracovat pro nás. Vás dva nikdo z nich nesmí vidět, aby, když je vrátíme, nedošlo k prozrazení!

Už teď se těším, jak policii zamotáme hlavu. Pokud se vše podaří – a já věřím, že ano – tak si to příští rok můžeme zopakovat s jinými lidmi z jiných koutů republiky.

Počítáme tady s Petrem, že touto akcí můžeme vydělat po odečtení nákladů na přepravu a živobytí dvacet až čtyřicet miliónů kromě obvyklé každoroční částky.

Tak a teď k vašim dotazům a připomínkám.“

Začíná Orel. „Jestli jsem to dobře pochopil, my přivezeme na ostrov asi dvacet nových lidí na pěstování dalších sazenic a po sklizni je opět odvezeme do vlasti a nikdo se nic nedozví, je to tak?“

„Ano, protože se omezíte na minimální styk s těmito lidmi. Budou se povětšinou stýkat jen s domorodci a s těmi se jednak nebudou smět bavit, a hlavně se s nimi ani nedomluví, pokud nebudou znát jejich dialekt. A nás čtyři také nemohou ohrozit, když žijeme pouze zde a domů do Česka se už nevrátíme! Z ostrova se, jak víte, nikam nedostanou a pochybuji, že budou mít odvahu se vůbec někam vydat, když ani nebudou vědět, kde se nachází, na kterém konci zeměkoule. Zapomněl jsem ještě dodat, že SIM karty po skončení akce zničíte. Nesmí po nás zůstat žádná stopa!“

„A co bude s těmi lidmi, které najmeme jako pomocníky?“ zeptal se Horký.

„Ti po přivezení druhé skupiny zůstanou na ostrově a do vlasti se nikdy nevrátí. „To je budeme také živit?“ zeptal se Orel.

„Nechejte to na nás, to už bude naše starost, vy budete mít svých úkolů dost! Můžeme vás ujistit, že se nám určitě vyplatí, pokud je budeme potřebovat, a až ne, tak se o ně postaráme. Ještě nějaké otázky?“

„Zatím ne.“

„Takže zítra odlétáme! Dám připravit letadlo, musíme mít dost času doma na naše pátrání,“ rozhodl Horký a zvedl se k odchodu.

„Ještě jedna maličkost,“ zastavuje je Marek. „Zaměřte se hlavně na první skupinu, aby bylo vše perfektní, další instrukce si předáme po jejich příletu, tam si také připravíme nahrávky pro jejich rodiny, se kterými pak odletíte domů, a rozjedete další část. My mezitím nakoupíme všechno potřebné oblečení a hygienické potřeby pro asi tak dvacet lidí, samozřejmě jen to nejpotřebnější a nejlevnější. Tady na ostrovech dostaneme vše mnohem výhodněji, než byste to nakoupili doma a hlavně, nemusíme riskovat, že vzbudíme podezření! Myslím, že náš plán je bezchybný, a mám strašnou radost, že můžeme aspoň trochu rozvířit klid našich zkorumpovaných policajtů. Však od nás vytahali nemálo peněz, tak ať za ně něco předvedou!“

Všichni muži se rozesmáli a rozešli se najíst, než si zalezou do svých lůžek a uloží se ke spánku. Ráno pak vrtulníkem odletí do Manily a tam svým letadlem do Soulu a domů do Prahy. Je to dlouhá cesta, ale absolvovali ji spolu již mnohokrát.

Oba mají naštěstí pilotní zkoušky a občas, jako zrovna teď, si najímají dva další piloty a stewardku. Ti ovšem čekají v Manile, na ostrov Harizziono je nikdy nevzali, ani jim o něm nikdy neřekli. Tam se dopravují buď vrtulníkem, jako dnes, nebo lodí.